

Alkotmánybíróság részére

Budapest

Pf. 773.

1535

tárgy: alkotmányjogi panasz kiegészítése

indítványozó neve: [REDACTED]

indítványozó lakóhelye: [REDACTED]

ügyszám: IV/151-4/2014.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/151 - 6/2014
Érkezett:	2014 MÁRC 31.
Példány:	1
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Hivatkozva 2014. február 21-én kelt levelükre, az alábbiakban részletezem az általam benyújtott alkotmányjogi panasz

kiegészítését

a T. Alkotmánybíróság által megjelölt kritériumok alapján.

A T. Alkotmánybíróság által idézett Abtv. 52.§ (1b) pontja – melynek a hiánypótlásnak maradéktalanul meg kell felelnie – a következőket tartalmazza:

„(1b)¹ Az (1a) bekezdésben foglalt eseteken kívül a kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli

a) azt az alaptörvényi, illetve törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá amely az indítványozó jogosultságát megalapozza,

b) az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét,

c) a 38. §-ban meghatározott eljárás kivételével az Alkotmánybíróság által vizsgálendő jogszabályi rendelkezést vagy bírói döntést, továbbá a 33. §-ban meghatározott eljárás indítványozása esetén az Országgyűlés határozatát, illetve a 34-36. §-ban meghatározott eljárás indítványozása esetén az alaptörvény-ellenes működést, magatartást vagy hatáskörgyakorlást,

d) az Alaptörvény, illetve a nemzetközi szerződés megsértett rendelkezéseit,

e) az indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés vagy - a 33. §-ban meghatározott eljárás indítványozása esetén - az Országgyűlés határozata miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével vagy a nemzetközi

¹ Beiktatta: 2013. évi CXXXI. törvény 11. § (13). Hatályos: 2013. VIII. 1-től.

szerződéssel, továbbá a 34-36. §-ban meghatározott eljárás indítványozása esetén az indítványban foglalt kérelem részletes indokolását, valamint

f) a kifejezett kérelmet a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy a bírói döntés megsemmisítésére, illetve az Alkotmánybíróság döntésének tartalmára.”

Álláspontom szerint az alkotmányjogi panaszom részletesen tartalmazza Abtv. 52.§ (1b) a), b), c), d), e) és f) pontokban foglalt követelmények részletes kifejtését, ugyanakkor a T. Alkotmánybíróság által leírtak alapján a b), d) és e) pontok tekintetében az alábbi kiegészítéseket kívánom tenni.

Álláspontom szerint a másodfokú bíróság legalább öt esetben (lásd alábbiakban I-V. pontok) is az Alaptörvény rendelkezéseivel ellentétes ítéletet hozott, illetve eljárásával vagy ítéletével az Alaptörvényt megsértette, melyeket az alábbiakban kívánok részletezni. Álláspontom szerint továbbá e pontok **bármelyike önmagában alkalmas** arra, hogy a bíróság ítéletének Alaptörvénnyel ellentétes mivoltát a T. Alkotmánybíróság megállapítsa. Az alábbiakban felsorolt alkotmánysejtések **sorrendje nem tükröz fontossági sorrendet** az Alaptörvényi rendelkezése megszegése **súlyosságának szempontjából**.

I.

Az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdése alapján Magyarország független, demokratikus jogállam.

Az Alaptörvény kommentárja a jogállamiság elve tekintetében többek között a következőket tartalmazza:

„Az Alkotmánybíróság 1991-től kezdve egyre intenzívebben értelmezte a jogállamiság fogalmát, amelyet alkotmányossági mérceként kezelt és abból több más olyan fogalmat vezetett le, mint a **jogbiztonság**, amely szintén **összetett értelmezést nyert**. [9/1992. (I. 30.) AB határozat, 10/1992. (II. 25.) AB határozat, 11/1992. (III. 5.) AB határozat.] A jogállamiság ezután **normatív tartalmat kapott**, és erre figyelemmel egy adott norma alkotmányos jellege önmagában is megítélhetővé vált. [Balogh Zsolt: Az Alkotmánybíróság jogállam-értelmezése. In Kilényi Géza (szerk.): Alkotmánybíráskodás. Unió, Budapest, 1993, 109-144. o.]”

„Az 1991-ben megfogalmazott tétel szerint a jogállamiság **egyik alapvető követelménye**, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, **a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket**. [56/1991. (XI. 8.) AB határozat] Ez az értelmezés a jogállamiság formai tartalmára vonatkozik, amely arra a hosszú idő óta érvényesülő kíváncságra utal, amely szerint az **államnak a jog uralma alatt kell állnia**. A követelmény teljes egészében az alkotmány és más normák viszonylatában tud kiteljesedni, ám a törvények esetében is érvényesül, mindaddig, amíg az állam meg nem változtatja az adott normát.”

„A **jogállamiság** elve azonban, ezekhez a konkrét alkotmányos szabályokhoz képest nem kiegészítő, másodlagos szabály, s nem pusztán deklaráció, hanem **önálló alkotmányjogi norma**,

aminek sérelme önmagában is megalapozza valamely jogszabály alkotmányellenességét. [9/1992. (I. 30.) AB határozat]"

„A döntés eredményeképpen a jogállamiság elvét az Alkotmánybíróság összekapcsolta a következő elvekkel, értékekkel: a jogbiztonság követelménye, az alkotmányos büntetőjog fogalma, valamint ez utóbbi elvekből vezették le a közjogi érvénytelenség kategóriáját.”

„Az említett eljárási garanciák, mint a jogállamiság formális megnyilvánulási formái a büntetőjogban, a polgári jogban és a közigazgatási jogban is érvényesülnek. (...) Az alanyi jogok és kötelezettségek érvényesítésére szolgáló eljárási garanciák tehát a jogbiztonság alkotmányos elvéből következnek. Megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban a jogbiztonság szenved sérelmet.”

„C) A jogállamiság és a közigazgatási jog kapcsolatával összefüggésben a következő kérdéskörök emelhetők ki: a közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálata, a közigazgatás határozathozatali kötelezettsége, valamint a közigazgatás törvény alá rendelése. A közigazgatás törvény alá rendelése a jogállami közigazgatás egyik alapvető követelménye. Mindez az Alkotmánybíróság értelmezésében azt jelenti, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki tevékenységüket. [56/1991. (XI. 8.) AB határozat] A jogalkotással összefüggésben ez a felhatalmazás terjedelmének és korlátainak a meghatározását jelenti. [6/1999. (II. 21.) AB határozat] Míg az egyedi döntésekkel összefüggésben a lezárt jogviszonyok stabilitásához fűződik fontos érdek.”

Álláspontom szerint az Alkotmánybíróság által megállapított garanciák, így az Alaptörvényben foglalt jogállamisági klauzula több tekintetében sérült a másodfokú bíróság eljárása és ítélete során, az alábbiak szerint:

- Sérült az a kitétel, mely szerint a közhatalommal rendelkező szervek a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket. Ez önmagában ugyanis nem csak eljárásjogi, hanem anyagi jogi garanciákat is feltételez. Jelen esetben önmagában az a tény, hogy a bíróság nem vette figyelembe a felek között létrejött adásvételi szerződés létezését és annak tartalmát sem, mely a polgári jog alapvető szabályai szerint a felek között és a felek viszonyában kötőerővel bír, melyből a feleknek kötelezettségei és jogosultságai származnak, önmagában ellentétes a ezzel a klauzulával, ugyanis a bíróság a felek tekintetében nem biztosította a kiszámítható módon szabályozott korlátok érvényesülését, még akkor sem ha a polgári perrendtartás általános szabályai szerint a bíróság bizonyítékok szabad mérlegelésének elve alapján hozhatja meg ítéletét. Ugyanakkor álláspontunk szerint a bíróság ezen joga nem korlátlan, ugyanis a felek között kötő erővel rendelkező szerződések esetében nem hagyhatja figyelmen kívül sem a szerződés létezését, sem annak tartalmát, ugyanis ezzel egy magasabb szintű jogot, vagyis az Alaptörvény által biztosított jogállami kritériumot sérti meg. Az Alkotmánybíróság 9/1992. (I. 30.) AB határozata ugyanakkor kimondta, hogy a jogállamiság elve azonban, ezekhez a konkrét alkotmányos szabályokhoz képest nem kiegészítő, másodlagos szabály, s nem

pusztán deklaráció, hanem önálló alkotmányjogi norma, aminek sérelme önmagában is megalapozza valamely jogszabály alkotmányellenességét, vagyis ezzel összhangban – álláspontom szerint – megalapozhatja valamely bírósági ítélet alkotmányellenességét is.

- Mivel az Alkotmánybíróság korábbi határozata szerint (lásd fent) az alanyi jogok és kötelezettségek érvényesítésére szolgáló eljárási garanciák tehát a jogbiztonság alkotmányos elvéből következnek, így eljárási garanciaként **a bíróság köteles részemre biztosítani azt, hogy anyagi jogi jogosultságaimat – melyek a felperessel kötött bilaterális szerződésből származnak – érvényesíthessem.** Mint ahogyan az az ítéletből és annak indoklásából kiderül, a bíróság nem a bizonyítékok szabad mérlegelése elvének alapján döntött úgy, hogy az az ügy tekintetében nem releváns, hanem egyáltalán **arról tudomást sem vett**, habár arról az első fokú tárgyalás irataiból tudomást szerezhette volna. Ezt bizonyítja az is, hogy **az másodfokú bíróság sem ítéletében, sem indoklásában még csak meg sem említi** annak tényét, hogy ilyen szerződés létezik. **Sérti eljárásjogi jogaimat, és így az Alaptörvényben foglalt jogállamiság alapelvét az, hogy fennálló jogosultságaimat a bíróság egyáltalán nem mérlegelte.**
- Álláspontom szerint a másodfokú bíróság más eljárásjogi szempontból is megsértette jogaimat, és így az Alaptörvényben foglalt jogállamiság alapelvét azzal, hogy a mindösszesen negyvennégy alperes tekintetében **nem mérlegelte azt, hogy azoknak a felperessel szemben külön-külön különböző kötelezettségei és jogosultságai állnak fenn.** Ugyanis jómagam a negyvennégy alperes közül **egyedül rendelkezem** olyan a felperessel kötött szerződéssel, mely a birtokvédelmi kérelmemet megalapozza. Erre a másodfokú bíróság sem a tárgyalás folyamán, sem ítéletében, sem annak indoklásában **nem tért ki**, vagyis mint bizonyítási eszközről tudomást sem vett. A másodfokú bíróság semmilyen tekintetben nem vizsgálta azt, hogy a negyvennégy alperes birtokvédelmi jogosultságát külön bizonyítékokra alapozza, és **azok között semmilyen különbséget nem tett.** Önmagában az, hogy a negyvennégy alperes nem külön-külön egyenként áll különböző perekben felperessel, hanem mindösszesen a felperes által kezdeményezett egyazon perben, még **nem jelenthet eljárási joghátrányt** az alperesek részére külön-külön, ugyanis ez is sérti a jogbiztonságot, így az alkotmányos jogállami klauzulát is. Vagyis – álláspontom szerint - a bizonyítékok tekintetében a bíróságnak úgy kell azokat tudomásul vennie és mérlegelnie, mintha a negyvennégy alperes külön-külön pert folytatna a felperessel, mert ennek elmaradása esetén az alperesek jogérvényesítési joga sérült, mellyel egyben sérül a jogállami klauzula is.

II.

Az Alaptörvény M) cikkének (2) fordulata a következőket mondja ki: Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország **fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.**

Az Alaptörvény kommentárja a gazdasági verseny védelme tekintetében az alábbiakat fejt ki: „Az Alaptörvény által deklarált másik követelmény, hogy hazánk biztosítsa a gazdasági verseny feltételeit. Ez azonban némiképpen mást jelent, mint a korábbi Alkotmányban szereplő gazdasági verseny szabadsága. Ez utóbbi egyfajta államcélként érvényesült a piacgazdasággal összefüggésben [21/1994. (II. 16.) AB határozat], míg az Alaptörvény az **államra ró kötelezettséget a szükséges jogi környezet megteremtésével.** A versenyt sértő magatartások, illetve cselekmények kapcsán egyetlen tényezőt említ külön is az Alaptörvény, **nevezetesen az erőfölénnyel való visszaélést, amellyel szemben feltétlenül fellép Magyarország.** A verseny sérelmét azonban előidézhetik más cselekmények is, így például a kartellcselekmények, a monopóliumok kialakulása, a hírnévrontás vagy akár bizonyos állami támogatások. A verseny tisztasága mellett azonban **az államnak a fogyasztók jogait is biztosítania kell, hiszen a tisztességes verseny mellett is sérülhetnek a fogyasztók jogai.**

A kapcsolódó jogi szabályozást az 1996. évi LVII. törvény a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról 2-7. § tartalmazza. E törvény 2. §² az alábbiakat mondja ki: „**Tilos gazdasági tevékenységet tisztességtelenül - különösen a versenytársak, üzletfelek, valamint a fogyasztók törvényes érdekeit sértő vagy veszélyeztető módon vagy az üzleti tisztesség követelményeibe ütközően - folytatni.**”

A másodfokú bíróság ítélete, mely a felperes keresetének adott helyt ugyanakkor ítéletével indirekt módon **elfogadhatónak találta a felperes azon tevékenységét, mely szerint az ingatlanok adásvételét követően, az akkor megkötött szerződések ellenére, erőfölényével visszaélve a szolgáltatás díját mintegy tízszeresére emelte** úgy, hogy **a felek az ingatlan adásvételi szerződésében felsorolt szolgáltatások áremelésének jogát a Központi Statisztikai Hivatal által közölt fogyasztói árindexváltozás mértékében maximalizálták.** A másodfokú bíróság ítélete álláspontom szerint ezért **ütközik** Magyarország Alaptörvénye M) cikkének (2) bekezdésében foglaltakkal, mely szerint „Magyarország biztosítja a tisztességes gazdasági verseny feltételeit. Magyarország fellép az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben, és védi a fogyasztók jogait.” Hangsúlyozni kívánom, hogy **a felek között továbbra is hatályos és érvényes szerződéses kondíciók léteznek, melyek az adásvételi szerződés részét képezik.** A másodfokú bíróság **ítéletével kifejezetten támogatja,** hogy a felperes tevékenységét jogszabály és szerződésellenesen, valamint Alaptörvénybe ütközően folytassa, és ezen körülményekről sem ítéletében, sem annak indoklásában még csak említést sem tesz, megsértve így az Alaptörvény M) cikkében foglaltakon kívül a jogállamiság követelményéből származó eljárásjogi garanciákat is (lásd I. pont alatt).

² Megállapította: 2008. évi XLVII. törvény 29. § (1). Hatályos: 2008. IX. 1-től.

III.

- 1.) Az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdése a következőket tartalmazza: Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. A (3) bekezdése pedig a következőket: **Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait.** A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.

A kommentár ehhez a következőket fűzi: „A nemzetközi jogi kötelezettségek jóhiszemű teljesítésének érdekében előírja a Magyarországra kötelező nemzetközi jogi szabályok és a magyar jog közötti összhang biztosításának kötelezettségét. Ez a rendelkezés összefüggésben áll azzal a nemzetközi jogi követelménnyel, amelynek értelmében a nemzetközi jogi kötelezettségek megsértését nem lehet a hazai jogszabályi rendelkezésekre hivatkozással igazolni. Az összhang megteremtésének konkrét módjait a törvény értelmében az Alaptörvény részletesen nem rögzíti, de az Alkotmánybíróság hatáskörei között a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálata az összhang megteremtését is szolgálja.”

„A nemzetközi jog általánosan elismert szabályai - ide értve az általános nemzetközi szokásjogot és az általános jogelveket is - külön jogszabályi rendelkezés nélkül is a magyar jogrendszer részét képezik. Ehhez képest fogalmazza meg az Alaptörvény azt, hogy a nemzetközi jog egyéb, **Magyarországra kötelező szabályai - ide értve mindenekelőtt a nemzetközi szerződéseket - csak jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé, és lesznek alkalmazhatók a magyar jogalkalmazó szervek eljárásában.** Mindez nem jelenti azt, hogy a nemzetközi jognak az általánosan elismert szabályokon kívül eső valamennyi normáját - például a nemzetközi szervezetek belső eljárási szabályait is - jogszabályban minden esetben kötelezően ki kell hirdetni, csupán azt, hogy enélkül nem tekinthetők a magyar jogrendszer részének.”

„2. A nemzetközi jog és a magyar jog összhangjának a biztosítása

Az Alaptörvénynek a nemzetközi jog és a hazai jog viszonyát szabályozó cikke az eddigiekhez hasonlóan két fordulatot tartalmaz, amely tovább örökíti azt, hogy a magyar rendszer a monista és a dualista megoldás keveréke, amely esetében változatlanul érvényesül az az alkotmánybírói megállapítás, hogy a dualista-transzformációs rendszert egyre inkább a monista-adopciós szisztéma váltja fel. **Egyrészt rendelkezik a nemzetközi jog általánosan elismert szabályainak elfogadásáról külön transzformáció nélkül.** Ezekben az esetekben a **transzformációt ugyanis maga az Alaptörvény hajtja végre.** A megfogalmazás következtében egyes esetekben továbbra is vitás maradhat, hogy melyek a nemzetközi jog általánosan elismert szabályai, de mindenképpen ide tartoznak az általános jogelvek és a nemzetközi szokásjog. **Másrészt a Q) cikk (2) bekezdése alapján hazánk a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját biztosítja.** Ennek módját bár a korábbi Alkotmányhoz hasonlóan nem részletezi, annyit azonban leszögez, hogy a nemzetközi jog általános elveken kívüli más szabályai a hazai jogszabályban történő kihirdetéssel válnak a magyar jog részévé.”

- A fentiek alapján Magyarország **köteles** többek között az Európai Unió Alapjogi Chartájának VI. címe 47. cikkében foglaltak érvényesülését is biztosítani, mely kifejti

a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jogot, így „Mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított **jogait és szabadságait megsértették**, az e cikkben megállapított feltételek mellett joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság **tisztességesen**, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja. Mindenkinek biztosítani kell a lehetőséget tanácsadás, védelem és képviselő igénybevételéhez.”

- **Köteles** továbbá biztosítani, hogy a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egységokmányának 14. cikkében foglaltak is érvényesüljenek, mely szerint „A bíróság előtt mindenki egyenlő. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság **igazságos** és nyilvános tárgyaláson bírálja el.”

- 2.) Az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok **részrehajlás nélkül, tisztességes módon** és ésszerű határidőn belül intézzék. A **hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.**

„Az Alapjogi Chartában foglalt megfelelő ügyintézéshez, az ún. „jó közigazgatáshoz” való jog mintájára fogalmazza meg az Alaptörvény a **bíróságokon** kívül a közigazgatási hatósági eljárásokra vonatkozóan is a tisztességes eljárás követelményét, amely szerint **mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon** és ésszerű határidőn belül intézzék.”

„1. **Tisztességes hatósági ügyintézéshez való jog és indokolási kötelezettség**

Az Alaptörvény ugyan a tisztességes eljáráshoz való jogot az emberi jogi egyezményeknek és a korábbi Alkotmánynak is megfelelően deklarálja, ám az Alapjogi Chartának megfelelően **külön cikkben rendelkezik a hatóságok tisztességes eljárásáról** és a jogellenesen okozott kár megtérítésének kötelezettségéről. A Charta szerint ez a jog magába foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, az iratokat megismerje és az **igazgatási szervek a döntéseket indokolják**. Az elvek összefüggésben állnak a jó közigazgatás fogalmával, valamint a közigazgatási eljárásjog közös európai elveivel. Az ez utóbbival kapcsolatos követelmények az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága 1977-ben megalkotott határozatában szerepeltek, amelyek között kifejezetten is megtalálható a közigazgatási szerv indokolási kötelezettsége”.

„A **hatóság fogalmába tágabb értelemben minden jogalkalmazó szerv beletartozik**, így a közigazgatási szervek mellett a **bíróságok is**. Ez utóbbiakra azonban **elsősorban az Alaptörvény XXVIII. cikkében garantált fair eljárás elve vonatkozik**, míg e cikk általánosan követendő a hatósági ügyekben eljáró közigazgatási szervek számára is. A cikkben foglalt elveket a fontosabb eljárási törvények eddig is alapelvi szinten deklarálták, ám jelen szabállyal alkotmányos megerősítést nyertek.”

„Elvként érvényesül tehát a pártatlan és részrehajlás nélküli ügyintézés, amelynek megvalósítása szoros összefüggésben áll a **jogegyenlőség, a diszkrimináció tilalma, valamint az emberi méltóság alkotmányos elveivel.**”

- 3.) Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) fordulata alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

„2. A tisztességes eljáráshoz való jog és a bírósághoz fordulás joga (...)

A cikk alapján tehát az igazságosság helyett a tisztességes eljárás követelménye érvényesül, amely az Alkotmánybíróság álláspontja szerint olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes. [6/1998. (III. 11.) AB határozat]”

Az Abh. szerint a tisztességes eljárás követelménye olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. (ABH 1998, 91, 95.)

Álláspontom szerint a „fair trial” elve a másodfokú bíróság eljárása során több szempontból is sérült, így a bíróság ítélete már ezen okokból önmagában is Alaptörvényellenes:

- Egyrészt a bíróság részrehajlóan hozta meg ítéletét, így sérült a peres felek közötti jogegyenlőség. A bíróság az alperes – jelen esetben szerény személyem – a felperessel kötött szerződésből származó jogait semmilyen módon nem vette tudomásul, azokat bizonyítékként nem értékelte. Mind az ítélet rendelkező része, mind annak indoklása csak és kizárólag a felperes érveit és bizonyítékait részletezte, az alperes által az első fokú eljárásban részletezett bizonyítékait még csak fel sem sorolta, azon kívül hogy nem értékelte.
- Másrészt a bíróság eljárása tisztességtelen volt, mivel az alperesek érveit és bizonyítékait nem vette figyelembe, őket eljárása során ezek tekintetében meg sem hallgatta. Fenti eljárásával a bíróság – mivel részrehajló volt – így önmagában megsértette a tisztességes eljárás alapjogi kritériumait.
- Harmadrészt a bíróság nem tett eleget indoklási kötelezettségének. A másodfokú bíróság indoklásában meg sem említette az alperes bizonyítékait, illetve azokat még számba sem vette. Álláspontom szerint a bírósági ítéletnek nem csak formai, hanem tartalmi elemekkel is bírnia kell. Az 1952. évi III. törvény (továbbiakban Pp.) 213. § (1) bekezdése például tartalmazza, hogy az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben, illetőleg a 149. § alapján egyesített perekben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre. A másodfokú bíróság az első fokú bíróság előtt előterjesztett kereseti kérelmére (melynek az első fokú bíróság helyt adott) semmilyen módon nem tért ki, annak tekintetében nem nyilatkozott, vagyis indoklási kötelezettségének nem tett eleget. Ugyanezen jogszabály 221. §³ (1) bekezdése alapján „az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni

³ Megállapította: 1972. évi 26. törvényerejű rendelet 36. §. Hatályos: 1973. I. 1-től.

azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.” A másodfokú bíróság ítéletének indoklásából nemhogy a bizonyítékok mérlegelése, de még az alperesek által benyújtott **bizonyítékok felsorolása is hiányzik.**

- A másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta és nem is vizsgálta azt a körülményt, hogy az adásvételi szerződés, mely a lízingszerződés alapja, **tartalmazza a strandhasználatához való jogot (mely önmagában birtokjoggal is jár), és az adásvételi szerződés szerves és elengedhetetlen részét képezi.** Sőt: annak ellenértékeként pénzfizetést állapít meg. Jómagam az ingatlan lízingelését nem kezdeményeztem volna, hogy a szerződésben nem lett volna biztosított a Balaton vízének méltányos elérése. Ez megnyilvánul abban is, hogy ez a körülmény az adásvételi szerződés részévé vált, így azt **külön egyoldalúan felmondani vagy megszüntetni nem lehet,** az csak és kizárólag a felek közös megállapodásával lehetséges, továbbá mindaddig, amíg bíróság annak érvénytelenségét meg nem állapítja, a **felek között kötőerővel bír,** és **az abban foglalt kötelezettségeket a feleknek teljesítenie kell, továbbá az abban foglalt jogait gyakorolhatják.**
- A fentiek által továbbá – álláspontom szerint - a másodfokú bíróság **megvalósította a tisztességtelen eljárás tényállását,** mivel az általam benyújtott bizonyítékokat **nem vette figyelembe,** illetve azokat **nem értékelte,** holott azok perdöntőnek minősülnek.

IV.

Az Alaptörvény R) cikkének (2) bekezdése szerint az Alaptörvény és a jogszabályok **mindenkire kötelezőek.**

A kommentár ehhez a következőket fűzi: „Az Alaptörvény a jogrendszer alapja a jogrendszer csúcsán helyezkedik el, minden más jogszabály az Alaptörvényből ered, és azzal nem lehet ellentétes. Mindenki kötelességeként írja elő az Alaptörvény és a jogszabályok megtartását. Ez a rendelkezés azt is kifejezésre juttatja, hogy **nincs kivételezett személy, társadalmi csoport vagy állami szerv, amely valamiféle erkölcsi vagy politikai okra hivatkozva felülemelkedhetne a jogszabályokon.**”

A másodfokú bíróság két tekintetben is (**aktív és passzív módon**) megsértette a fentiekben foglaltakat:

- Egyrészt saját maga – mint állami szerv – **sem tartotta meg a jogszabályokat** (lásd fentebb: ítélet indoklásának kötelezettsége, részrehajlás, tisztességtelen eljárás, fogyasztók jogainak biztosítása, jogállamisági klauzula, stb.);

- Másrészt a másodfokú bíróság a **felperes folyamatos jogszabálysértéseit ítéletével helybenhagyta** (lásd fentebb: piaci erőfölénnyel való visszaélés, szerződéses jogok tiszteletben nem tartása, stb.).

V.

Az Alaptörvény XXVII. cikkének (1) bekezdése szerint **mindenkinek**, aki törvényesen tartózkodik Magyarország területén, **joga van a szabad mozgáshoz** és tartózkodási helye szabad megválasztásához.

Az indoklás a szabad mozgás és tartózkodás jogával kapcsolatban az alábbiakat tartalmazza: „A szabad mozgás és tartózkodás joga a korábbi Alkotmányban is szereplő személyes szabadságjog volt az 1989. évi XXXI. törvény után. Ennek indokolása alapján a szabad mozgás és a tartózkodási hely szabad megválasztásának joga magában foglalja a lakóhely vagy az ország elhagyásához való jogot. A Magyarország területén törvényesen tartózkodó személyek - magyar állampolgárok, érvényes útiokmányokkal rendelkező külföldiek stb. - belátásuknak megfelelően jogosultak a lakóhely, vagy tartózkodási hely önmaguk számára történő meghatározására, ebben nem korlátozhatók. (...) Emellett a mozgásszabadság szorosan összefügg a személyes szabadsággal is, hiszen ennek korlátozása eleve együtt jár a szabad mozgás jogának a korlátozásával is.”

Az Alkotmánybíróság 3/1998. (II. 11.) „határozatából az is következik, hogy a szabad mozgás joga egyrészt nem korlátozhatatlan alapjog, másrészt a korlátozásnak meg kell felelnie a szükségességi-arányossági tesztnek.”

- 1.) A másodfokú bíróság ítélete - a fentiek alapján - **összeütköztetésben van az Alaptörvény XXVII. cikk első fordulatával is**, az alábbiak szerint:
 - Mivel a birtokvitával érintett terület – a fentiekben részletesen kifejtett - **zöldterület**, így – álláspontom szerint – annak a **közforgalom elől való elzárása megvalósítja az azt igénybe venni kívánó személyek szabad mozgásához való jogának csorbítását.**
 - A **zöldterületi besorolás az inkriminált terület tekintetében már a felperes tulajdonszerzése előtt és annak időpontjában is fennállt**, vagyis a felperes nem hivatkozhat arra, hogy zöldterületi besorolásról ne tudott volna, illetve annak későbbi beiktatása tulajdonjogát csorbította volna.
- 2.) A másodfokú bíróság ítélete teljes mértékben ellentétes az Alkotmánybíróság 94/2011. (XI. 17.) számú határozatával is, mely egyértelműen kimondja, hogy **a tulajdonos köteles túrni** a Balaton Kiemelt Üdülőkörzet Területrendezési Tervének elfogadásáról, és a Balatoni Területrendezési Szabályzat megállapításáról szóló **2000. évi CXII. törvényben (továbbiakban: Btv.) 6. § f) pont szerinti területhasználatot.**

A Balaton Kiemelt Üdülőkörzet Területrendezési Tervének elfogadásáról és a Balatoni Területrendezési Szabályzat megállapításáról szóló 2000. évi CXII. törvény 6.§-a, valamint a 6.§ f) pontja az alábbiak szerint rendelkezik:

„6. § A vízpart-rehabilitációs tanulmánytervben, illetve első felülvizsgálatát követően a vízpart-rehabilitációs tervben (a továbbiakban együtt: vízpart-rehabilitációs terv), továbbá a településrendezési tervben zöldterületi területfelhasználási egységbe sorolt, vagy az ingatlan-nyilvántartás szerint önkormányzati tulajdonban lévő parkként, díszkertként, közkertként, illetve közparkként bejegyzett területen (...)

f) a terület közcélú használata - a létesítmények vagyónvédelme érdekében tett legszükségesebb intézkedések kivételével - a közterületi jelleg megőrzése érdekében **nem korlátozható.**”

Balatonöszöd vízpart-rehabilitációs szabályozási követelményekkel érintett területének lehatárolásáról és vízpart-rehabilitációs tanulmánytervének elfogadásáról szóló 4/2005. (III. 10.) TNM rendelet, a Balatonöszöd vízpart-rehabilitációs tanulmánytervének M=1:2000 méretarányú tervlapja alapján – melyet összevettem a település szabályozási tervével - úgy rendelkezik, hogy a **birtokvitával érintett terület**

- egyrészt **zöldterület**;
- másrészt **védelmi, egészségügyi, szociális és turisztikai rendeltetésű erdőterület**;
- harmadrészt **beépítetlenül megőrzendő parti területsáv**.

A két fenti jogszabály összevetéséből egyértelműen kiderül, hogy a birtokvitával érintett terület zöldterületi területfelhasználási egységbe sorolt területnek minősül, ezáltal a terület közcélú használata nem korlátozható sem a Alperes, sem más által, így e tevékenység az Alaptörvénybe ütközik.

A Balatonöszöd, belterület 891. hrsz. alatt található társasház 58 nem partmenti lakásai tulajdonosainak azon joga, hogy a Balatont szabadon elérhessék, **olyan jognak minősül, amely** a 2000. évi CXII. törvény 6.§ f) pontjában megfogalmazott **közcélú használat által valósítható meg.**

Az Alkotmánybíróság 94/2011. (XI. 17.) számú határozata egyértelműen kimondja, hogy **a tulajdonos köteles tűrni** a Balaton Kiemelt Üdülőkörzet Területrendezési Tervének elfogadásáról, és a Balatoni Területrendezési Szabályzat megállapításáról szóló **2000. évi CXII. törvényben (továbbiakban: Btv.) 6. § f) pont szerinti területhasználatot**. Külön kihangsúlyoznám, hogy a tűrés kötelezettség az Alkotmánybíróság szerint **a törvény hatályba lépése előtt tulajdont szerzőkre is vonatkozik**, vagyis álláspontom szerint **a Alperes köteles a területhasználatot a Btv. 6. § f) pontja alapján tűrni**, ha a terület "a vízpart-rehabilitációs tanulmánytervben, illetve első felülvizsgálatát követően a vízpart-rehabilitációs tervben, továbbá a településrendezési tervben zöldterületi területfelhasználási egységbe sorolt terület".

A 2000. évi CXII. tv. ugyan időközben a 2013. évi XLVII. törvény által részben módosításra került, de a 2013. VI. 1-től hatályos módosított szabályozás **6/B. § (1) bekezdése** (mely szerint az „E § alkalmazásában zöldterület: a településrendezési eszközökben a balatoni vízpart-rehabilitációs szabályozási követelményekkel nem érintett területeken zöldterület területfelhasználási egységbe sorolt terület, amely az ingatlan-nyilvántartás szerint nem minősül önkormányzati vagy állami tulajdonban lévő közparknak vagy közkertnek.”), sem változtatott azon a tényen, hogy a **zöldterületi besorolás a tulajdonos kilététől függetlenül fennállhat, és annak tekintetében a közcélú használatot továbbra is biztosítani kell.**

Az 1.) és 2. pont alapján megállapítható, hogy a másodfokú bíróság ítéletével korlátozza a szabad mozgáshoz való jogomat, mely a fentiek alapján vitathatatlanul Alaptörvény-ellenes. Bíróság nem állapíthat meg olyan tényállást, mely alkotmányos alapjogomban korlátoz, és mely jogom a konkrét ügy tekintetében nem korlátozható, mert annak sem alaptörvényi, sem más jogszabályi indoka nem áll fenn. **A szükségességi-arányossági tesztet alkalmazva sem lehetséges az, hogy önmagában valakinek a tulajdonjoga korlátozhassa egy terület törvényben foglalt közhasználatú célját és ezzel magánszemélyek szabad mozgásához való jogát, különös tekintettel arra, hogy ez a közcélú használat már a felperes tulajdonszerzésekor is fennállt.**

VI.

Összefoglalva a fentieket, álláspontom szerint a Kaposvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság eljárása, valamint 2.Pf.21.138/2013/7. számú ítélete

- a) sérti az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdésében foglalt jogállamiság klauzuláját (lásd I. pont);
- b) sérti az Alaptörvény M) cikkének (2) fordulatában foglalt fogyasztói jogaimat, illetve nem lép fel az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben (lásd II. pont);
- c) sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) fordulatának rendelkezéseit, mert ítélete részrehajló, valamint eljárása tisztességtelen (lásd III. pont);
- d) sérti az Alaptörvény R) cikke (2) bekezdésében foglalt jogszályok megtartására vonatkozó kötelezettséget (lásd IV. pont);
- e) sérti az Alaptörvény XXVII. cikke (1) bekezdésében foglalt szabad mozgáshoz való személyes jogom (lásd V. pont).

A fentiek alapján kérem tisztelettel a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kaposvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2.Pf.21.138/2013/7. számú ítéletét, mint az Alaptörvénnyel összeütközőt, a fentiek és az alábbiak miatt **megsemmisíteni** szíveskedjen.

Egyebek tekintetében a korábbi beadványomban foglaltakat továbbra is fenntartom. A hivatkozott dokumentumokat már korábbi beadványomhoz csatoltam.

Tisztában vagyok azzal a ténnyel, hogy a konkrét ügy bonyolult és egyben szövevényes is. Amennyiben a T. Alkotmánybíróság döntése meghozatalának tekintetében személyes meghallgatásomat tartja szükségesnek, úgy állok szíves rendelkezésükre.

Budapest, 2014. március 26.

Tisztelettel:

